

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

19 mai 2021

mun. Chișinău

Colegiul penal în componență:

Președinte – Iurie Diaconu,

Judecători – Ion Guzun, Liliana Catan,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către avocatul Cașu Iulian în numele inculpatului, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 28 septembrie 2020, în cauza penală privind-l pe

Ignat Ruslan XXXXX, născut la XXXXX, originar și domiciliat în XXXXX.

Termenul examinării cauzei:

1. instanța de fond: 12.11.2018-07.07.2020;

2. instanța de apel: 04.08.2020-28.09.2020;

3. instanța de recurs: 07.12.2020-19.05.2021.

a c o n s t a t a t:

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 07 iulie 2020, Ignat Ruslan a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 192 alin. (1) Cod penal, procesul penal fiind încetat în temeiul art. 60 Cod penal, în legătură cu intervenirea termenului de prescripție de tragere la răspundere penală.

S-a dispus încasarea de la Ignat Ruslan în beneficiul lui Orghei Anastasia suma prejudiciului material cauzat prin infracțiune, în mărime de 3 899,00 lei.

2. Pentru a se pronunța, instanța de fond a constatat că, Ignat Ruslan la data de 01 decembrie 2017, în intervalul de timp 17:30-18:00, având scopul sustragerii bunurilor altei persoane din geantă, în timp ce se deplasa în maxi-taxi pe ruta 184, pe str. Dumitru Rîșcanu 11, mun. Chișinău, folosindu-se de neatenția cet. Orghei Anastasia, i-a sustras din buzunarul exterior al scurtei din partea dreaptă, pe ascuns telefonul mobil de model „Xiaomi Redmi Note-X” dual SIM, cu nr. IMEI XXXXX și nr. IMEI XXXXX, în care era instalată cartela SIM cu nr. XXXXX și nr. XXXXX, astfel cauzându-i părții vătămate Orghei Anastasia o daună în sumă totală de 3899,00 lei.

Astfel, acțiunile lui Ignat Ruslan au fost încadrate în baza art. 192 alin. (1) Cod penal, pungășia, adică sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane din geantă.

3. Împotriva sentinței a declarat apel avocatul Cașu Iulian în numele inculpatului, prin care a solicitat casarea sentinței, rejudecarea cauzei, cu adoptarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care inculpatul Ignat Ruslan învinuit în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 192 alin. (1) Cod penal să fie achitat, cu respingerea integrală a acțiunii civile.

În motivarea cerințelor sale a indicat că, în urmă examinării cauzei penale de învinuire a lui Ignat Ruslan în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 192 alin. (1) Cod penal, din ansamblul de probe acumulate în faza de urmărire penală și cercetate în faza de judecată, vinovăția inculpatului nu a fost demonstrată.

La fel, a indicat că la materialele cauzei penale nu există probe pertinente, concludente și legal administrate care să demonstreze în mod echitabil vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii care i se incriminează.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 28 septembrie 2020, a fost admis apelul declarat, casată parțial sentința, inclusiv din oficiu în baza art. 409 alin. (2) Cod de procedură penală și pronunțată o nouă hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care:

Ignat Ruslan recunoscut vinovat în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 192 alin. (1) Cod penal se liberează de pedeapsă penală în temeiul art. 60 Cod penal, în legătură cu expirarea termenului de prescripție de tragere la răspundere penală.

4.1. În motivarea deciziei sale, instanța de apel a indicat că, cercetând în cumul probele administrate în ședința de judecată prin prisma admisibilității, pertinentei, concludenței și utilității lor, raportată la declarațiile date în ședința de judecată, instanța de fond a stabilit o corectă situație de fapt, dând faptelor reținute în sarcina inculpatului Ignat Ruslan încadrarea juridică corespunzătoare, și anume art. 192 alin. (1) Cod penal – pungășia, adică sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane din geantă.

Instanța de apel a constatat cu certitudine că, vina inculpatului Ignat Ruslan în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 192 alin. (1) Cod penal a fost dovedită prin cumulul de probe administrate și nominalizate în decizie, și anume prin declarațiile părții vătămate, declarațiile martorilor și probele scrise cercetate din materialele dosarului, care coroborează între ele și demonstrează incontestabil vina inculpatului în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 192 alin. (1) Cod penal.

Cu referire la elementele constitutive ale componenței de infracțiune incriminată inculpatului, instanța de apel a reținut că obiectul juridic special al infracțiunii prevăzută de art. 192 alin. (1) Cod penal, îl constituie relațiile sociale cu privire la posesia asupra bunurilor mobile. Latura obiectivă a infracțiunii examinate are următoarea structură: 1) fapta prejudiciabilă care se exprimă în acțiunea de

sustragere în formă consumată sau sub formă de tentativă; 2) locul săvârșirii infracțiunii: buzunare, genți sau alte obiecte prezente la victimă.

Prin urmare, s-a reținut că, fapta comisă de către inculpatul Ignat Ruslan s-a materializat în acțiunea de sustragerea pe ascuns din buzunarul exterior al scurtei, din partea dreaptă, folosindu-se de neatenția părții vătămate Orghei Anastasia, a sustras telefonul mobil de model „Xiaomi Redmi Note-X” dual SIM, cu nr. IMEI XXXXX și nr. IMEI XXXXX, în care erau instalate cartelele SIM cu nr. XXXXX și nr. XXXXX.

Infracțiunea prevăzută de art. 192 alin. (1) Cod penal, în modalitatea cum a fost săvârșită de inculpat este o infracțiune formală, aceasta s-a consumat din momentul începerii săvârșirii acțiunii de sustragere (introducerea mâinii în buzunar, tăierea poșetei cu lama, manipularea lacătului de la servietă etc.), chiar dacă făptuitorul nu a obținut posibilitatea reală de a se folosi sau a dispune de bunurile victimei la propria dorință. Sustragerea reușită a bunurilor vizate nu se ia în considerație la calificare, dar se ia în calcul la individualizarea pedepsei.

La fel, instanța de apel a specificat că, latura subiectivă a infracțiunii examinate se exprimă, în primul rând, în vinovăție sub formă de intenție directă. La calificarea faptei este obligatorie stabilirea scopului special - de sustragere - sub care se prezintă scopul de cupiditate (profit).

În același timp, instanța de apel a reținut că, Ignat Ruslan este persoană fizică responsabilă, care la momentul comiterii faptei, avea împlinită vârsta de 16 ani, de răspundere penală.

Astfel, instanța de apel a respins alegațiile apărării care a indicat că la materialele cauzei penale nu există probe pertinente, concludente și legal administrate care să demonstreze în mod echitabil vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii care i se incriminează, or, vinovăția inculpatului a fost confirmată „dincolo de orice îndoială rezonabilă” printr-un ansamblu de probe pertinente, concludente, la caz, fiind relevante sub aspect probatoriu declarațiile părții vătămate Orghei Anastasia din conținutul cărora rezultă că dânsa a urcat în microbuzul 184, vis-a-vis de centrul comercial „Uniunea”, str. Alecu Russo. A coborât la str. D. Râșcanu, înainte de asta a pus telefonul în buzunarul de la scurtă și a coborât. Când a coborât din rutieră a observat că lipsește telefonul său mobil din buzunar. A plecat de acasă, a luat actele de la telefon și s-a dus la inspectoratul de pe str. T. Vladimirescu.

Subsecvent, instanța de apel a indicat că, dezacordul apărării cu sentința instanței de fond a fost întemeiat doar pe critica modului în care instanța de judecată a apreciat probele și circumstanțele cauzei, însă, împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanța de fond nu a comis erori de drept în raport cu motivele invocate de apelant, că hotărârea atacată cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, că a avut loc fapta de săvârșirea căreia a fost învinuit inculpatul, că această

faptă a fost săvârșită de inculpat, fapta întrunește elementele constitutive ale infracțiunii, fiind constatată vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii, iar solicitarea formulată prin cererea de apel nu poate fi admisă.

În ceea ce privește soluția instanței de fond, care a dispus încetarea procesului penal de învinuire a lui Ignat Ruslan în baza art. 60 Cod penal, în legătură cu intervenirea termenului de prescripție de tragere la răspundere penală, instanța de apel a notat că, instanța de fond nu a ținut cont de faptul că o asemenea soluție poate fi adoptată numai atunci când termenul prescripției tragerii la răspundere penală este împlinit atunci când cauza penală se afla în faza de urmărire penală ori până la punerea pe rol a acesteia în instanța de judecată, ceea ce în speța dată nu și-a găsit confirmare.

Or, la caz, instanța de judecată a pronunțat o sentință de condamnare, prin care l-a recunoscut vinovat pe Ignat Ruslan în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 192 alin. (1) Cod penal, respectiv, efect al intervenirii termenului de prescripție, instanța de fond urma să pună în discuție fie chestiunea de absolvire de pedeapsă ori de neexecutare a sentinței de condamnare în legătură cu prescripția.

5. Decizia instanței de apel este atacată cu recurs ordinar de către avocatul Cașu Iulian în numele inculpatului, care solicită casarea deciziei, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri prin care inculpatul să fie achitat.

În motivarea cerințelor sale, apărătorul susține că, în urma examinării cauzei penale privind învinuirea lui Ignat Ruslan în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 192 alin. (1) Cod penal, nu au fost acumulate suficiente probe pertinente, concludente și legal administrate, din care ar rezulta în mod echitabil vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii incriminate.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar în raport cu materialele cauzei și ținând cont de opinia procurorului expusă în referință, Colegiul penal conchide că, acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs este în drept să decidă asupra inadmisibilității recursului în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Din conținutul recursului declarat, se reține că recurentul invocă temeiurile pentru recurs stipulate la pct. 6), 8) și 12) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, potrivit cărora hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel când instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel și hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, nu au fost întrunite elementele infracțiunii sau instanța a pronunțat o hotărâre de condamnare pentru o altă faptă decât cea pentru

care condamnatul a fost pus sub învinuire, cu excepția cazurilor reîncadrării juridice a acțiunilor lui în baza unei legi mai blânde, precum și faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.

În esență, criticele recurentului se axează pe ideea că instanța de apel nu a intrat pe deplin în esența acțiunilor inculpatului și eronat a menținut sentința prin care inculpatul a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 192 alin. (1) Cod penal.

Astfel, Colegiul penale reamintește că, o instanță de recurs doar verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În această ordine de idei și în raport cu circumstanțele invocate în recursul ordinar, se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârii contestate, relevă în mod concludent că instanța de apel dispunând menținerea sentinței în partea stabilirii vinovăției inculpatului, corect a constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept ale cauzei, în conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, prin prisma cumulului de probe anexate la dosar, fiind apreciate în conformitate cu prevederile art. 101 alin. (1) Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității, veridicității și coroborării lor.

În acest context, instanța de recurs respinge ca neîntemeiat argumentul recurentului precum că, instanțele de fond au adoptat o hotărâre de condamnare a inculpatului în lipsa cărorva probe, deoarece acesta reprezintă poziția subiectivă a părții apărării care este combătută în totalitate prin cumulul de probe administrat și la care se face referire atât în sentință (*Vol. I, f.d. 211*), cât și în decizia instanței de apel (*Vol II, f.d. 15*).

Totodată, instanța de recurs ține să menționeze că, potrivit art. 101 alin. (2) Cod de procedură penal, judecătorul apreciază probele conform propriei convingeri, formate în urma examinării lor în ansamblu, sub toate aspectele și în mod obiectiv, călăuzindu-se de lege. Astfel, competența de apreciere a probelor în instanța de judecată îi revine judecătorului.

De asemenea, Colegiul penal respinge alegațiile apărării care susține că vinovăția inculpatului Ignat Ruslan nu a fost demonstrată, or, aceste au constituit obiect de examinare în instanța de apel și, cărorva instanța le-a dat o motivare corespunzătoare, argumentată și pe larg expusă în prezenta decizie la pct. 4.1., concluzii care se însușesc de către instanța de recurs pe deplin.

Astfel, nu se mai impune reluarea unei motivări repetate, fapt ce vine în corespundere cu jurisprudența CtEDO, care în pct.37 al hotărârii sale în cauza *Albert c. României* din 16 februarie 2010, a statuat că, art.6 §1 din CtEDO, deși obligă instanțele

să își motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument, cu toate acestea noțiunea de proces echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie prin alt mod, să fi examinat chestiunile esențiale supuse atenției sale.

În baza celor expuse, Colegiul penal conchide că, temeiurile invocate de către partea apărării nu sunt aplicabile din punct de vedere al prezenței erorilor de drept, care ar da temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării hotărârii contestate și, potrivit legii, se dispune inadmisibilitatea recursului, ca fiind vădit neîntemeiat.

7. În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

d e c i d e:

inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către avocatul Cașu Iulian în numele inculpatului, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 28 septembrie 2020, în cauza penală privindu-l pe *Ignat Ruslan XXXXX*, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la *25 iunie 2021*.

Președinte:

Iurie Diaconu

Judecători:

Ion Guzun

Liliana Catan